

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobců: **a) I. P., b) J. P.**, oba zast. Mgr. Petrem Balabánem, advokátem se sídlem Táborská 411/34, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, **za účasti**: Mgr. D. O., zast. Mgr. Radovanem Dospělem, advokátem se sídlem Marešova 305/14, Brno, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2022, č. j. 30 A 168/2020 - 91,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobci (dále též „stěžovatelé“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud vyhověl jimi podané žalobě a výrokem I. zrušil podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2020, č. j. JMK 106260/2020, jakož i rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 5. 2019, č. j. MMB/0208881/2019, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I. rozsudku krajského soudu). Výroky II. a III. napadeného rozsudku rozhodl krajský soud o nákladech řízení.

[2] Správní orgán I. stupně výše uvedeným rozhodnutím dodatečně povolil stavebníkovi - osobě zúčastněné na řízení stavbu pro likvidaci splaškových vod na pozemku p. č. XA v k. ú. Ch. (zahrada rodinného domu stavebníka), současně povolil její provoz v podobě vypouštění odpadních vod přes půdní vrstvy do vod podzemních, a to jako speciální stavební úřad pro vodní díla (vodoprávní úřad) podle § 8 odst. 1 písm. c) a § 15 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci – stěžovatelé, jež jsou vlastníci sousedního pozemku (p. č. XB v k. ú. Ch., který užívají jako rekreační zahrádku, kde pěstují zeleninu), odvolání, které žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Krajský soud žalobě stěžovatelů vyhověl (viz výše); v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že rozhodnutí žalovaného je částečně nepřezkoumatelné (žalovaný neodpověděl na jednu ze stěžejních námitek stěžovatelů), přičemž správní orgány současně dostatečně nezjistily skutkový stav – skutečné hydrogeologické poměry v dané lokalitě. A jelikož náprava takových vad vyžaduje rozsáhlé doplnění podkladů rozhodnutí, zrušil krajský soud také prvostupňové rozhodnutí. Krajský soud zdůraznil, že v řízení nebylo dostatečně objasněno, zda stavba pro likvidaci splaškových vod vůbec splňuje všechny požadavky právních předpisů, zejm. nejmenší vzdálenost této stavby (zdroje znečištění) od studny stěžovatelů – v této části shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Dále zdůraznil, že správní orgány jsou povinny v dalším řízení dostatečně zjistit skutkový stav stran průběhu výstavby stávajícího díla, zejm. zda došlo k zhroucení jižní stěny výkopu pro vsakovací objekt tak, že se obnažila skruže studny stěžovatelů, a zda následně stavebník skutečně řešil situaci tím, že tento prostor zasypal vysoce propustným materiálem, čímž způsobil zhoršení kvality vody ve studni stěžovatelů, jak stěžovatelé tvrdili. Uložil také správním orgánům, aby se v dalším řízení zabývaly tím, zda v důsledku postupu stavebníka může docházet k pronikání přečištěných vod přímo do vod podzemních, případně jaký by mohl mít vliv jeho postup na směr proudění spodních vod a pronikání znečištění do studny žalobců. Závěrem krajský soud zdůraznil, že vyhoví-li opět správní orgány žádosti stavebníka o dodatečné stavební povolení realizovaného objektu, musí ve svých rozhodnutích dostatečně popsat stávající stav (skutečné provedení díla) tak, že budou jednoznačně identifikovány všechny změny, k nimž má dojít na základě dodatečného povolení.

[4] Rozhodnutí krajského soudu napadli stěžovatelé kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V ní namítali, že byť krajský soud jejich žalobě vyhověl, vyhodnotil některé námitky nedůvodnými. Řádné vypořádání všech námitek stěžovatelé považují za podstatné pro celý další průběh řízení; toto vypořádání má z hlediska jejich práv zásadní negativní právní i faktický význam.

[5] V této souvislosti stěžovatelé namítali, že krajský soud posoudil nesprávně námitku týkající se povahy 30denní lhůty pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Stavebník totiž podal (druhou) žádost o vydání dodatečného povolení stavby vodního díla po jejím uplynutí, přičemž předchozí řízení o jeho první žádosti bylo zaviněním stavebníka zastaveno. Důvody zastavení řízení o první žádosti měl krajský soud zohlednit. Lhůtu pro podání žádosti o vydání dodatečného povolení uvedenou v § 129 odst. 2 stavebního zákona považují stěžovatelé za propadnou, nikoli za pořádkovou. Skutečnost, že v pořadí druhá žádost o vydání dodatečného povolení byla podána až po uplynutí této lhůty, přitom krajský soud nezpochybnil – naopak z ní vycházel a dokonce potvrdil, že judikatura Nejvyššího správního soudu tenduje k přísnějšímu výkladu ve vztahu k její povaze, k tomu sám krajský soud odkázal na rozsudek ze dne 15. 12. 2021, č. j. 8 As 180/2020 - 28. Krajský soud dal přednost „méně striktnímu“ výkladu, aniž by podrobněji vysvětlil, na základě jakých důvodů. Odkázal pouze na tu skutečnost, že první žádost o vydání dodatečného stavebního povolení byla podána v zákonné lhůtě, řízení o této žádosti však bylo zastaveno, přičemž krajský soud měl zejm. zohlednit, že bylo zastaveno v důsledku postupu stavebníka. K tomu stěžovatelé obsáhle rekapitulovali předchozí průběh řízení a zdůraznili, že stavebník neodstranil vady první z podaných žádostí, proto bylo řízení zastaveno.

[6] Dále stěžovatelé zdůrazňovali, že vodoprávní úřad a žalovaný postupovali nesprávně, když umožnili stavebníkovi dosáhnout povolení zcela nového řešení stavby vodního díla v režimu dodatečného stavebního povolení. Nejednalo se o stavbu rozestavěnou ani dokončenou v podobě, v jaké ji stavebník stavěl, proto ji nebylo možné dodatečně povolit – stavebník vybudoval a dokončil nepovolenou čističku odpadních vod zcela odlišnou od té, jehož

pokračování

dodatečného povolení se domáhal. Stavebník měl požádat o dodatečné povolení skutečně dokončené nebo skutečně rozestavěné stavby, nikoli tuto stavbu opakovaně měnit.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104 s. ř. s., dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není přípustná.

[8] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo jen proti důvodům rozhodnutí krajského soudu.

[9] Podá-li stěžovatel proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, musí se podanou kasační stížností domáhat zrušení rozhodnutí krajského soudu. Směřuje-li kasační stížnost proti důvodům rozhodnutí, aniž by se stěžovatel domáhal zrušení soudního rozhodnutí (aniž by mířil proti jeho výroku), je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. taková kasační stížnost nepřipustná.

[10] Posouzení toho, zda se stěžovatel podanou kasační stížností skutečně domáhá zrušení soudního rozhodnutí, je spojeno s otázkou jeho procesního úspěchu či neúspěchu v řízení u krajského soudu. Kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení u krajského soudu úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci samé rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná.

[11] Neexistence žádného pro stěžovatele procesně příznivějšího výsledku řízení u krajského soudu se přitom posuzuje čistě procesně, jde proto o posouzení otázky, zda existuje nějaký jiný možný výrok rozhodnutí krajského soudu, který by byl pro stěžovatele příznivější (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41, č. 3321/2016 Sb. NSS). Přestože se žalobce může ocitnout v situaci, ve které může mít legitimní důvod pokusit se dobrat se přezkumu rozhodnutí krajského soudu, byť u něj procesně uspěl – zejm. v situaci, kdy krajský soud některým jeho námitkám nevyhověl, ani v takové situaci není podaná kasační stížnost přípustná, neexistuje-li pro něj procesně příznivější výsledek řízení. Opačné řešení by popíralo důvod nepřipustnosti kasační stížnosti podle § 104 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel by se totiž v takové situaci nedomáhal změny výroku rozhodnutí krajského soudu, ale jen modifikace odůvodnění jeho rozhodnutí, v němž jinak plně uspěl.

[12] Shora popsaná situace přitom nastala v nyní posuzované věci. Žalobci – stěžovatelé s podanou žalobou plně uspěli. Krajský soud nyní napadeným rozsudkem zrušil nejen rozhodnutí žalovaného, ale dokonce také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Námitky uvedené v kasační stížnosti tak fakticky nesledují změnu výroku rozsudku krajského soudu; ostatně příznivějšího výsledku řízení u krajského soudu se stěžovatele domoci ani nemohou. Stěžovatelé se tak fakticky domáhají změny odůvodnění napadeného rozsudku, a to ve vztahu ke dvěma námitkám, které krajský soud neshledal důvodnými, v rozporu s názorem stěžovatelů. Jak již však bylo uvedeno výše, kasační stížnost směřující pouze proti důvodům soudního rozhodnutí není přípustná.

[13] Nejvyšší správní soud se následně zabýval přípustností kasační stížnosti proti výrokům II. a III. rozsudku krajského soudu, kterými krajský soud rozhodl o nákladech řízení ve vztahu k účastníkům řízení a k osobě zúčastněné na řízení.

[14] Výrok krajského soudu o náhradě nákladů řízení lze přezkoumat jen v případě, že byl zároveň kasační stížností napaden výrok o věci samé, přičemž kasační stížnost proti meritornímu výroku musí být přípustná (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS, bod [31]). Je-li tedy odmítnuta kasační stížnost směřující proti výroku o věci samé, pak tento osud sdílí i ta část kasační stížnosti, kterou byl napaden výrok o nákladech řízení.

[15] V nyní posuzované věci je kasační stížnost proti výroku I. rozsudku krajského soudu nepřipustná, a proto je nepřipustná i v rozsahu, ve kterém napadá výroky o nákladech řízení (výroky II. a III. rozsudku krajského soudu).

[16] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl s odkazem na § 104 odst. 2 a § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Nákladový výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení se pak odvíjí od § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. června 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu